

proprietatea de a absorbi oxigenul. Argintul nu disolvă nici o parte de azot.

Într-un caz mai simplu de a constata solubilitatea oxigenului în argintul cel tocit este, pe lângă a arătat D. Gay-Lussac, a pune într-un timp argintul tocit să se expună la aer de salpetru care, descompunându-se să se influențeze și în câmpul razei, oxidul cuprului, și de aceea oxigenul ce intră în soluție în argint. Lângă de la foc creșterea kind este încă razei, și pînă la să se expună în aer, se vede oxigenul deșezându-se tot d'odată. În momentul imersiei creșterea încălzită în aer, se produce și odată o deșezare însoțită de o proiecție de metal; aceasta face a fi experiența primejdioasă.

Kind se lasă de se răchete la aer argintul care a absorbit oxigenul, în momentul solidificării metalului, răz, deșezându-se, pricinindu-se adesea o proiecție de argint care se solidifică numai deși formă în fel de vegetație metalică; se zice atunci că argintul stropesc.

Disoluția oxigenului în argint nu se poate socoti ca o adeverată combinație; ar trebui a admite, în efect, că o astfel de combinație poate exista numai la raze, aceea ce ar fi faze esențiale în chimie; și încă oxigenul și argintul s'ar afla aici și în raporturi prea diferite de aceea ce se observă în compoziții definite; căci calculează arată, în argintul tocit și să se expună de oxigenul, abia câte-va din mii de acest răz.

Argintul nu este atacat deși printre mic număr de acizi. Cel mai bun solvent al său este acidul azotic care produce azotat de argint și deutoxid de azot care se poate: $3\text{Ag} + 4\text{AzO}_5, \text{HO} = 3(\text{AgO}, \text{AzO}_5) + 4\text{HO} + \text{AzO}_2$.

Acidul sulfuric întins nu atacă argintul; dar acidul concentrat îl disolvă deșezând acidul sulfuric. Acidul phosphoric îl atacă numai pe cale uscată.

Acidul chlorhidric cald și concentrat atacă simțit argintul, mai că seamă dacă este în contact cu platinul, și formează și sub-chlorur de argint; se deșeză în același timp hidrogenul. Apa regală îl transformă repede în chlorur.